

Életünk vizsgakérdése (Jn 13,31)

A szeretetre szólít a főparancsolat (Jn 13,31). A korintusiakhoz írt első levélben, a híres Szeretethimnuszban (1Kor 13) Pál csodálatosan szól erről, és felsorolja a szeretet kegyelmeit, s mindennél jobb utat jelöl meg mindannyiunk számára. Ez az út az Újszövetségben magát az életet jelenti. Ez az értelmezés azt hirdeti, hogy a szeretet nem érzés vagy gondolat, hanem élet és életvitel. A szeretet nem érzélem, hanem tett. Az ember a szeretetben teljesedik ki, és nincs, ami az emberi életet annyira gazdagíthatná, mint az odaadó, önzetlen, feltétel nélküli szeretet. Valljuk be, mi mindannyian a szeretet koldusai vagyunk. Ahogyan Thorton Wilder írja: „Ez az élet egyetlen értelme.” Nem lehet élni nélküle.

A szeretet az élet mindennapi apró, jó cselekedetei. Tedd és éld, Jézus példájára, és Isten kegyelmével. Szenvedsz magányos vagy, úgy érzed, az élet rosszul bánt veled, és könnyeiddel küszködsz? Ne félj, Jézus szeretete veled van, és életednek így is van értelme, csak így van értelme. Aki szeretetben él, Istenben él, és Isten őbenne. Menj, testvér, vidd Jézus jószágos szeretetét, és bízz benne, hogy ez a szeretet erőt, vigasztalást és örök életet ad számodra! A mennyországot két kulcs nyitja: a szenvedés és a szeretet.

Szent Pétertől Jézus mit kérdezett? Szeretsz-e engem? Igen, ez a vizsgakérdés, életünk legnagyobb kérdése. Van-e bennünk Isten- és emberszeretet? A többi mind mellékes, mert Jézus a szeretetre épít, mindennek kezdetére és alapjára.

Szeretetben élni nem egyszerű élet, hanem feladat. Útirány és csodálatos kaland, amelyben megtaláljuk önmagunkat, a másik embert, és megtaláljuk Istent. Őt azonban nehéz szeretni, mert nem látjuk, az embereket pedig nehéz szeretni, mert őket nagyon is látjuk. Nekünk mindig problémánk van a szeretettel, és valójában mindig fáziskésésben vagyunk, mindig utólag tudjuk meg, kit és hogyan kellett volna szeretnünk. De még mindig nem késő, induljunk, és tegyük: itt és most!

Az egyik kápláni helyemen a mennyországról beszélgettünk, ahol nincs baj, betegség, szenvedés és halál, ahol mindenki boldogságban, szeretetben él. Az egyik hittanos gyerek jelentkezett, és azt mondta: Tisztelendő bácsi, akkor nálunk mennyország van, mert mi mindannyian

a családban szeretjük egymást! Igen, valóban így van, mert ahol szeretet és jószág, ott az Isten, ott van a mennyország, ott van a megkezdett örök élet.